

« вашъ първыйтъ мнъ стѣпкы съ едно
« щастливо извѣстїе и съвѣбождавашъ
« мнъ стараго отъ дзлго и трудинъ дн-
« реніе. Нѣка благость-та ти и мн-
« лосърдїе-то ти да сѫ всѣгдашенъ
« предметъ на благодаренїа-та ни. »

Слѣдъ тѣй абба Менрадъ съдрѣ-
женъ отъ Генриха и отъ Маргаритѣ
отиди въ хижкѣ на добрымъ селачинѣ.

Дѣте-то като гледаше селанина и
съпрѣгъ-тъ мѣ що идихъ да ги по-
срѣшнатъ, пыташе. « Тозъ ли е баща
« мнъ? и тѣзи ли е майка мнъ? »

И като се наѣчи, че не сѫ тѣ,
« наскрѣбенъ рече. « Тѣ мнъ се видѣлъ
« толкови добры и угодны, що то мы-
« слѣжъ, че баща мнъ и майка мнъ, немо-
« гжъ-то да сѫ по добры отъ тѣлъ, о-
« бычахъ да остана при тѣхъ. »

Като си починахъ малко, и зехъ
нѣконъ росни овощиа отъ тѣзи добрытѣ